

ligt Spørgsmaal i og for sig, men derved kan man ikke blive staaende. Ved en samlet Forfatningsrevision er der mange andre Spørgsmaal, der samtidig skulle løses. Der maa man løse det Spørgsmaal, hvad der skal ske, naar man staaar overfor en Finanslovkonflikt mellem Tingene. Det Spørgsmaal trænger jo ogsaa til Løsning. Det er et stort og vigtigt Spørgsmaal, og jeg mener ikke, at man kan gaa til en samlet Grundlovsrevision uden at være kommen til Klarhed over, hvorledes en saadan Konflikt skal kunne løses. I andre Lande har man i Forfatningen anvist en Udvej til Løsningen af en saadan Konflikt; det har man ikke her. Selvfølgelig maa man ogsaa komme til at løse et Spørgsmaal som det om Rigsrettens Sammensætning, eller om der overhovedet skal være en Rigsret. (*Dinesen*: Ja, det er bedre!). Min Sidemand til Venstre siger, at det er bedre; det kan godt være, at man kan komme til at afskaffe Rigsretten. Men eet af to: enten skal man afskaffe den, eller ogsaa skal man forandre den. Det er altsaa et Spørgsmaal, som ogsaa skal tages op, og som ikke kan lades ude af Betragtning. Der er endvidere Spørgsmaalet, om de kongevalgte skulle bevares eller ikke, og, hvis de ikke skulle bevares, hvorledes de da skulle erstattes. Ja, der er mange andre forskellige Paragraffer, som trænge til nøje Prøvelse og nøje Overvejelse, før man kommer til en endelig Forfatningsrevision, og derfor maa der foreligge grundige Overvejelser af baade juridisk og politisk Art, før man med nogen Nytte fra Regeringens Side kan tage det Spørgsmaal op. Det er ikke nok, at man vifter med Grundloven af 5. Juni 1849. Dersom man vil indskrænke sig til at lave Agitationsstof, saa er det fuldt tilstrækkeligt, men det er jo ikke det, man vil. Man ved jo ogsaa, at selv om Folketinget og Landstinget efter Grundloven af 5. Juni 1849 hvilede paa samme Grundlag, nemlig den almindelige Valgret, var der en betydelig Valgbarhedscensus med Hensyn til Landstingets Sammensætning, idet ingen kunde vælges, naar han ikke enten betalte 400 Kr. i Skat eller havde 2,400 Kr.s aarlig Indtægt. Endvidere skulde man være over 40 Aar. Dette sidste skal jeg lade ligge, men dersom man i Forhold til, hvad Pengene vare værd i 1849, nu vilde fastsætte en lignende Valgbarhedscensus, vilde man jo komme til et noget højere Tal, og selv om man beholdt de Tal, der stod i Grundloven af 5. Juni 1849, er det klart, at man derved udelukkede ikke blot en-

hver Husmand, men en Mængde Gårdmænd fra overhovedet at kunne faa Sæde i Landstinget.

Der var endvidere en anden Overensstemmelse mellem det ærede Medlem fra Københavns 5te Valgkreds (Borgerbjerg) og det ærede Medlem fra Kalundborg (Rode), nemlig at de begge foretrak nu at skride til en midlertidig Lov om Valgkredsens Ordning. Dertil agter Ministeriet ikke at række Haand. Det er en bekendt Sag, at da den nuværende midlertidige Valgkredsordning af 1894 blev vedtaget, var der store Dele af dette Ting, som modsatte sig en midlertidig Ordning, som vilde, at man skulde opfylde Grundloven helt ud eller ogsaa gaa til en Grundlovsændring, og vi — jeg og mine Meningsfæller —, som den Gang gik med til den midlertidige Valgkredsordning, agte ikke at yde vor Medvirken dertil oftere. Jeg forstaa heller ikke, hvorfor det ærede Medlem fra Kalundborg tilraader en midlertidig Valgkredsordning, da det er en bekendt Sag, at det strider imod det, som hans Parti kalder sit Program. I dette hedder det jo, at man ufortøvet skal komme til en Valgkredsordning, enten ved at opfylde Grundlovens nuværende Bestemmelser eller ved at gaa til en Grundlovsændring. Men det maa det ærede Medlem om. Jeg erklærer kun paa Ministeriets Vegne, at vi ikke ønske at gaa til en midlertidig Ordning af dette Forhold. Naar man skal have en Omordning af Valgkredsene, maa man ved en Grundlovsændring en Gang for alle slaa fast, hvor mange Medlemmer man anser det for fornødent, at Folket har som Repræsentanter i dette Ting, og inddele Valgkredsene derefter.

Det ærede Medlem fra Kalundborg (Rode) gjorde adskillige Indvendinger mod den Valgkredslov, der er foreslaaet. Jeg skal ikke komme dybere ind herpaa, da det er et Spørgsmaal, der sorterer under min Kollega, Indenrigsministeren; men naar det ærede Medlem saa stærkt foretrækker frit Omvalg, i Stedet for at der, som Forslaget lyder paa, i anden Omgang skal være bundet Omvalg mellem de to Kandidater, der have opnaaet det største Stemmetail, vil jeg sige, at naar jeg i sin Tid som Ordfører, hvad jeg jo var i Fjor, for det Lovforslag, der indeholder denne Bestemmelse, holdt saa fast paa bundet Omvalg, er det, fordi jeg ikke tror, man tjener sit Samfund ved baade ved første og andet Valg at give Frihed til, at de kunne møde med saa mange Kandidater, de ville. Ingen Bestræbelse, der i den